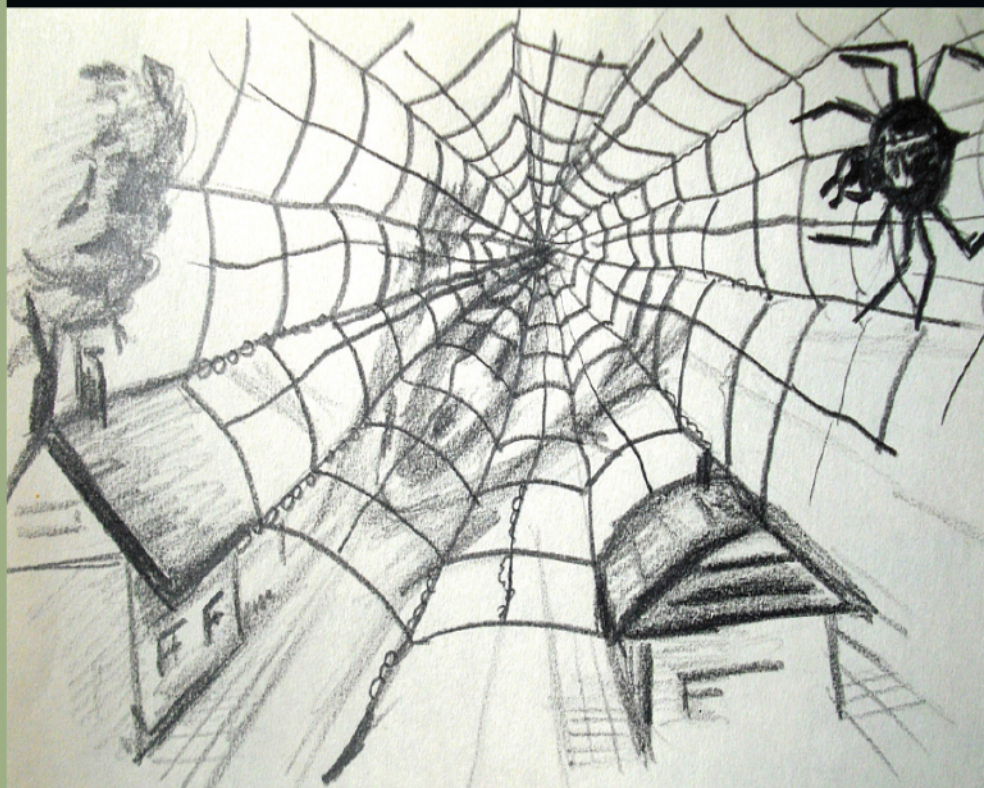

Hra na pavoučka

TRITON

Zuzana S.

TRITON
Praha / Kroměříž

Zuzana S.

HRA NA PAVOUČKA

Hra na pavoučka

Zuzana S.

Zuzana S.
HRA NA PAVOUČKA

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © Zuzana S., 2014
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2014
Cover © Renata Brtnická, 2014

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-812-2

Redakční poznámka

V zájmu autenticity převážně zachováváme hovorový styl vyprávění. Posudky psychologů, zprávy z lékařských vyšetření, záznamy ze soudních jednání, výpovědi svědků, citace z dopisů, SMS zpráv, policejních protokolů a podobně přinášíme v původním znění a jen s minimálními jazykovými úpravami nutnými pro srozumitelnost a pochopení.

OBSAH

Předmluva	11
Slovo psycholožky Mgr. Kateřiny Krtičkové, psychoterapeutky Zuzany S.	14
ČÁST PRVNÍ: BEZMOC V HUSTÉ SÍTI	17
Kapitola první	19
Kapitola druhá	33
Kapitola třetí	41
Kapitola čtvrtá	44
Kapitola pátá	54
Kapitola šestá	62
Kapitola sedmá	66
ČÁST DRUHÁ: PAVOUK A MOTÝLEK	83
Kapitola první	85
Kapitola druhá	92
Kapitola třetí	99
Kapitola čtvrtá	105
Kapitola pátá	122
Kapitola šestá	135
ČÁST TŘETÍ: ŽIVOT S RICHARDEM	143
Kapitola první	145
Kapitola druhá	150
Kapitola třetí	153
Kapitola čtvrtá	160
Kapitola pátá	164
Kapitola šestá	168
Kapitola sedmá	173
Kapitola osmá	176
Kapitola devátá	186

Kapitola desátá	192
Kapitola jedenáctá	198
Kapitola dvanáctá	206
Kapitola třináctá	212
ČÁST ČTVRTÁ: ROZPLÉTÁNÍ PAVUČINY	223
Kapitola první	224
Kapitola druhá	232
Kapitola třetí	237
Kapitola čtvrtá	241
Kapitola pátá	245
Kapitola šestá	250
Kapitola sedmá	253
Kapitola osmá	260
Kapitola devátá	263
Kapitola desátá	267
Epilog	281
Slovo psycholožky Mgr. Kateřiny Krtičkové, psychoterapeutky Zuzany S.	308
Závěrem	314
Poznámky k textu Z. S.	318
Doslov	330
Poděkování	334

PŘEDMLUVA

Už tenkrát jsem měla divný pocit. Připadala jsem si jako kus hadru, který někdo použije, opotřebuje a zahodí. Jako hnusný, špinavý, roztrhaný hadr! A nemohla jsem s tím vůbec nic dělat.

Člověk, kterému jsem říkala táto, i když nebyl vlastní, mi ze dne na den změnil život. Člověk, který se měl o mě starat, vychovávat mě, mít mě rád, alespoň chvíli si se mnou občas hrát, chránit mě a být mi oporou... Otčím mi zkazil život! Připravil mě o skoro celé dětství, které mělo být přece hezké... Jenže pro mě bylo utrpením. Děsivé je, že jsem si myslela, že je to normální, že to dělají všichni tatínkové svým dětem. Tak mi to neustále říkal. Tak proč o tom mluvit? Svou bolest jsem dusila v sobě a dělala, co po mně chtěl. Alespoň zhruba do čtyř let bylo mé dětství docela pěkné. Pak začala *hra na pavoučka*. Hodně jsem plakala, ale statečně „držela“... Trvalo to mnoho let a bylo to čím dál horší, hnusnější... Neuměla jsem se bránit a ani jsem nesměla. A matka? V té nejtěžší situaci se otočila zády.

Tisíckrát jsem uvnitř sebe křičela, že už tu nechci být, ale navenek jsem musela dělat, jako že je všechno v pohodě. Chtěla jsem se vyplakat, moc to bolelo. Ale nemohla jsem. Musela jsem předstírat, jak jsem šťastná, i když mi to rvalo duši. Někdy mi to šlo docela dobře, jindy zase hůř. Ublížovala jsem alespoň tělu, když už jsem nemohla zardousit tu nesnesitelnou bolest v srdci. Jako byste si chtěli ublížit zvenčí, abyste zabili to, co je uvnitř.

Ráda bych byla jako ostatní, ale nejde to. Stokrát jsem od svých blízkých slyšela, že jsem blázen, jako by „blázen“ znamenalo být zhroucený nebo skrývat ošklivé tajemství. Mám dny, kdy bych se nejraději zahrabala na dno oceánu a nevystřčila z něj ani prstíček. Kolikrát pochybuji a nevěřím svému rozumu. Proto taky možná často hledám únik z reality do snu, protože ve snu není nic doopravdy a můžu si to přetvořit, jak chci, ulehčit si to. Ale

pak se musím vrátit do reality, probudím se a sen není, rozplyne se. Jsem bláznivá? Myslím – i když o sobě někdy dost pochybuji –, že sám život je bláznivý!

Někdy si říkám, že to tak osud asi chtěl, abych si tím vším prošla, a možná ani netuším, čím si ještě budu muset projít. Abych poznala životy jiných lidí, dětí. Abych zjistila na vlastní kůži, jaké to je, ocitnout se na dětské i dospělé psychiatrii, v azylovém domě, jaké je soužití s deviantem a jak na člověka dopadne sebevražda manžela, která se odehraje téměř před jeho očima – zkrátka co znamená být na samém dně...

Dost mě to všechno ještě bolí, ale nebýt toho, čím jsem prošla, nepoznala bych, jak moc je dušička každého dítěte i dospělého zranitelná. Žádné knížky nebo studium nemohou člověka zasvětit do života tolik jako zkušenost. Díky zkušenosti víme, jak se může cítit ten druhý nebo jak to chodí v různých situacích a prostředích. Zkušenost někdy hodně bolí, ale je přínosem jak pro člověka samotného, tak pro další lidi, kteří se z ní mohou poučit.

Hodně se o mně mluvilo, a dokonce i psalo. Vše bylo zkreslené, nepravdivé, obrácené naruby... Jak ta nespravedlnost bolela a stále bolí... Avšak pokud máte někoho, kdo při vás stojí, věří vám, chce vám pomoci a v té nejtěžší situaci se neobráčí zády, pak je úplně jedno, co si myslí ostatní. Jestli někoho takového máte, važte si toho, protože je to milé a nenahraditelné. Jakmile to nemáte nebo ztratíte, je to špatné. To jste potom úplně sami, nešťastní a ztracení nejen sami v sobě, ale i v životě.

Chtěla jsem odejít ze života. A dodnes to mám v hlavě. Jakmile se ta myšlenka jednou usadí v mozku, je z vás najednou jiný člověk. Tvor, který fantazíruje o svém odchodu z tohoto ignorantského světa. Té myšlenky se nemůžete zbavit. Ale když vidíte cizí smrt na vlastní oči, je najednou divná, hloupá. Ať jsem prožila cokoli, jsem ještě mladá a mám čtyři zdravé děti. Žiju jen pro ně. Mám je

a ony mají mne. Mám ještě celý život před sebou a nechci umřít. Jen se zbavit těch myšlenek a minulosti, která mě v noci děsí.

Je potřeba mít velkou odvahu a hodně síly a být statečný! A to nejdůležitější... neztrácet naději. Já v sobě stále ještě mám malinkou jiskru naděje, malou, ale přece nějakou!

SLOVO PSYCHOLOŽKY MGR. KATEŘINY KRTIČKOVÉ, PSYCHOTERAPEUTKY ZUZANY S.

Zuzka, psychoterapie a já

Kniha, která se vám dostává do rukou, nevznikala snadno, přesto prýštila jako obsah konečně otevřené rány ze Zuzčina nitra. Zuzka nejprve psala útržky, protože o některých věcech nedokázala v psychoterapii otevřeně mluvit. Co neuneslo vyřčení nahlas, unesl papír. Kusé příběhy mi dávala k nahlédnutí a psychoterapeutická sezení se otevírala a prohlubovala. Brzy vznikl nápad, aby přišel rozsáhlejší formát.

Zuzka se ke mně do psychoterapie dostala trochu nestandardním způsobem. Pracovala jsem totiž s dívkou z pedagogické školy, která kromě vlastních starostí mluvila o své spolužačce, kamarádce, která má neobyčejný a těžko uvěřitelný život. Dva roky jsem zpovzdálí slyšala o příbězích mladé ženy. Když se pak ozvala terapeutka z pražských Bohnic, zda bych převzala pacientku Zuzanu S. do péče, byla jsem v lehkém šoku. Zuzce jsem sdělila, že některé dílčí věci z jejího života mi asi nejsou úplně neznámé. Mohla se rozhodnout, zda za těchto okolností chce u mě začít terapii. Zuzka to přivítala. Byla jsem zvědavá na ženu s tak těžkým údělem. Dorazila krásná, štíhlá tmavovláska, plachá, s inteligentními očima. Snadno bych ji zařadila do teenagerovské věkové kategorie. Zuzka dokáže z dívčí uzavřenosti přejít do dětsky hravé rozpustilosti a rozverného smíchu. Pak, pod tíhou vyprávěného, se schoulí do sebe a zdá se, že cestuje mimo své vědomí po hvězdách svého složitého vnitřního vesmíru.

Psychoterapie nebyla radostnou objevnou poutí, ale strastiplným otevíráním dalších a dalších třináctých komnat. Není divu,

že by se Zuzka raději nechala pohltit černou dírou, která by jí k její úlevě „vyplivla“ v jiném, zdánlivě bezpečnějším časoprostoru, v jiném životě. Přesto s odvahou sobě vlastní doslova cupovala své nitro a snažila se pochopit souvislosti, snažila se hledat omluvu a odpuštění. Často se obviňovala, že neměla sílu vzdorovat, že tomu přece měla nějak zabránit.

Zuzce jsem důvěřovala, přesto však řada věcí zůstává otevřených i pro mě. Skutečně je možné, že v kulisách zdánlivě slušné a zabezpečené rodiny se odehrávají tak morbidní a devastující hry? Je možné, aby jasné signály psychického a fyzického týrání systematicky unikaly pozornosti? A což si teprve připustit, že ta veselá spolužačka může prožívat peklo sexuálního násilí? Zuzka prošla od raného dětství mnoha zdravotnickými zařízeními, psychologickými poradnami, kontakty se sociálními pracovníci, v závěru lékařských zpráv je téměř vždy zmínka o rodinném prostředí, přesto se nikdy žádné ochrany a řešení nedočkala.

ČÁST PRVNÍ

BEZMOC V HUSTÉ SÍTI

Máma začíná psát deník, zprvu vypráví očima novorozenečho miminka:

5. 6. 1984, úterý

V 18.30 jsem se narodila. Maminka je moc šťastná, že jsem holčička, a dala mi jméno Zuzanka. Měřím 49 cm a vážím 2,90 kg. Maminka se na mě usmívá, ale najednou mě od ní nesou pryč. Musí mě vyčistit, neboť jsem se napila zkažené, brčálově zelené plodové vody. Za chvílku mě však přivezli do pokoje, kde už na mě čekala maminka. Dali mě do postýlky vedle maminky. Maminka mě chytla za ručičku a pořád se na mě dívala a usmívala. Zato já jsem hned usnula a spinkala dlouho, neboť jsem ještě moc malinká a vyčerpaná. Přichází vizita a kontroluje maminku, zda je v pořádku, a pak přichází druhá vizita a prohlíží si mě. Já mám zlomenou klíční kost, jak jsem přicházela na svět. Doktor mě vzal a klíční kost se mi nějak zlomila. Moc mě to bolelo a plakala jsem, když mi s ručičkou hýbali. Jinak jsem hodná a moc nepláču. Jen když mám hlad a ten mám teď pořád. Maminka má asi málo mléka. A tak jsem na feminaru – umělé výživě.

12. 6.

Už se koupu doma ve vaničce, je to lepší než pod vodovodem. Měla jsem takový hlad, že jsem plakala celou noc. Maminka nemohla vůbec spát. Nejdříve mi vůbec nechtěla dát dudlík, ale pak mi ho dala. Trochu jsem ho podummlala a pak jsem usnula.

26. 9.

Zuzanka se poprvé otočila ze zádíček na bok, ale na břicho se ne a ne překulit, i když snaha byla. Ale určitě to brzy přijde.

29. 9.

Přijel táta domů, Zuzanka se mu moc líbila, pořád je u ní.

4. 10.

Zuzanku vůbec neudržím vleže. Stále by chtěla sedět. Když si ale nemůže sednout, hrozně se zlobí.

17. 2. 1985

Našla jsem Zuzance první zoubek. Byla nevrlá a pořád se chtěla nosit. Když na ni promluví někdo cizí, stydí se, ale pak se rozkouká a řádí. Hůř spí večer, ani nechce moc jíst.

7. 10.

Je to zlobidlo. Hodně se vzteká, začne ječet. Někdy sebou praští o zem a vzteká se. Jinak krásně mluví. Snaží se i tvořit věty. Má stále málo vlasů a váží 9,29 kg.

28. 4. 1986

Už řekne vše, dokonce i mluví ve větách. Je chytroučká, pořád by hrála na piano, kytaru a taky zpívala, cvičila a tancovala. Hraje si pořád kolo, kolo mlýnský a zajíček v své jamce.

20. 6.

Zuzance se narodila sestřička Martička.

24. 7.

Martičku má moc ráda, je jako pravá maminka. Podle vzoru také přikládá panenku k prsu, aby ji nakrmila, je to legrační.